

De lluitar contra el franquisme i l'OTAN a fer-ho contra la COVID

L'exsindicalista de Ripoll, Joan Baz, ha hagut de fer front els darrers dos mesos a la batalla més dura: la de la COVID-19. Ni les lluites contra el franquisme o l'OTAN; ni les eternes batalles per millorar les condicions del sector del metall són comparables, explica, a la pandèmia que li ha tocat viure de prop.

Després de dècades de lluita sindical i política, el ripollès Joan Baz ha viscut aquests dos últims mesos la seva batalla més dura. Recorda com des de l'esquerra militant va enfrontar-se al franquisme, a l'OTAN i a les retallades, o les eternes discussions pels convenis del metall a les comarques gironines en càrrecs directius de CCOO. Però cap d'aquestes experiències creu que puguin ni comparar-se amb les setmanes d'enfrontament que el seu cos i la medicina han protagonitzat contra un virus que el va sorprendre malgrat les prevencions que prenia. I és que malgrat tenir només seixanta-sis anys, Baz fa temps que té problemes amb un emfisema pulmonar que atribueix al fum i gasos que es va empassar quan treballava a Comforsa. El tabac afirma que «no hi va tenir a veure perquè de fet la majoria de gent amb qui compartíem feina n'hem quedat tocats» mentre indica que el canvi en aquelles condicions de treball es van convertir en una de les batalles per millorar els processos productius.

Però totes les prevencions que va prendre van ser poques. Encara ara es pregunta com va poder contraure la covid. Primer va ser la seva sogra qui va emmalaltir. Acostuma a sortir a caminar fins a la font del Sant, i un dia va tornar-ne refredada. Però el servei mèdic «no li van comprovar si estava afectada pel virus», apunta Baz. Al cap d'uns dies la dona també va notar malestar i mal de coll. Ell se'n va anar a buscar bolets amb uns companys i a la tarda va començar a tenir calfreds. Tenia febre i el termòmetre marcava 38 graus. Van fer-li la prova de la covid i va donar positiva. La dona i la sogra també n'eren.

«Em vaig enfonsar», assenyala Baz, tenint sempre al cap la seva afectació pulmonar. Era mitjans de novembre i a l'hospital de Campdevàrol ja l'havien ingressat a l'UCI, i d'allà se'l van endur a l'hospital Clínic de Barcelona. Del viatge no en recorda res. Des que el portalliteres va baixar-lo per carregar-lo a l'ambulància, fins que al cap d'un mes, el 14 de desembre, van despertar-lo després d'haver-li practicat un coma induït, la memòria de Joan Baz no té consciència de res. Li han explicat que va passar-ho malament, que va estar al llindar de la mort. A Ripoll, la Dolors, la seva dona, rebia més d'una vegada el condol, en escampar-se el fals rumor que en Joan havia mort. La reacció del seu cos va arribar després que li administressin cortisona mentre estava en coma.

Quan el van despertar, el primer estímulo de Joan Baz va ser plorar. Volia marxar a casa, però no podia. Es va

mentalitzar de com n'estava de fotut. Va passar-se dos dies a l'UCI. Havia perdut la musculatura, no s'aguantava dret, i ni tan sols tenia força a les mans per aguantar el telèfon. Les mans li tremolaven. Li van fer una traqueotomia, el van sondar pel nas. Ell mateix reconeix que «estava fet un nyap». No podia ni parlar ni escriure.

La recuperació està sent lenta. Aquest mateix dimecres va sortir del Clínic i el van portar a l'hospital Plató, per seguir fent la recuperació. Prèviament li han tret la traqueotomia, i el forat se li està tancant de forma natural. Està aprenent a empassar els aliments de nou. No ha estat fàcil, i fins i tot ha hagut de tornar enrere en aquest procés, perquè el menjar li anava cap al pulmó. «Ara menjo normal, he començat amb la patata bullida, cuixa de pollastre i poma», diu un Baz que creu que durant aquest procés ha retornat «a l'essència d'un nen petit, a qui li han de fer absolutament tot». Ha començat fins i tot a caminar, això sí, recolzant-se perquè encara està dèbil.

La doctora li va comunicar fa uns dies que en tres o quatre setmanes podrà tornar a casa. En Joan està molt agraït al personal mèdic. Durant uns dies havien d'interpretar el que volia dir-los ajudant-lo a escriure-ho en una llibreta. Un dia tenia la porta de l'habitació oberta, i des d'allà veia un grup d'infermeres que estaven xerrant abans del canvi de torn. A ell li va caure el respirador, i va entrar en pànic. Va començar a fer gestos, però elles no el veien. Fins que una no se'n va adonar «aquell va ser el pitjor moment que he passat des que van despertar-me del coma», recorda Baz. A més abans d'entrar a l'habitació van haver de posar-se tot l'equip de seguretat, mentre ell s'ofegava. No va ser fins que no li van endollar la traqueotomia que no va tornar a revifar.

L'experiència que està vivint Joan Baz l'ha fet reflexionar que «el millor seria tancar-ho tot durant un mes, perquè l'economia és important, però sense salut no hi ha economia». Un seu company d'habitació de qui el van separar dimecres té només trenta-nou anys, però li han quedat seqüeles de la covid que arrossegirà tota la vida. Per sort ni la dona ni la sogra, aquesta de noranta-set anys, sembla que n'hagin sortit gaire mal parades. Ell ja firmaria poder tornar a passejar per Ordina fins a la font del Tòtil, encara que al principi sigui amb ajuda d'oxigen. I la de la capa negra i la dalla s'hi haurà d'esforçar bastant més si vol endur-se a un activista amb l'experiència de Baz.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2021/01/20/lluitar-contra-franquisme-laposotan-ho/1084223.html?utm_source=rss